

ADVENTNI KOLEDAR

URESNIČENE
SANJE

2007

Zvezde prižigam -
upanje vlivam.
Zvezda biti jaz želim,
da drugim temo
razsvetlim.

OTROCI
ZA OTROKE

DRAGI OTROCI, SPOŠTOVANI STARŠI - VSI PRISRČNO POZDRAVLJENI!

To, kar imamo,
radi drugim damo.
Česar se mi veselimo,
radi z drugimi delimo.

Skupaj z otroki vsega sveta prižigamo zvezde za Jezusa

Nihče od nas ni rad v temi. Če ni luči, ne moremo delati, če je tema, se spotaknemo in pademo. Če je tema v družini, med sosedi, sošolci, sodelavci - je težko živeti. Če je tema v srcu - potem je temno tudi vse okrog nas.

Adventni čas nas vodi k luči, k Jezusu, ki je rekel: »Jaz sem luč sveta.« On želi priti k nam, on nam želi posvetiti na naša pota, predvsem pa v naše srce. Če bomo v srcu imeli luč veselja, bomo celo težave premagali z veseljem.

V tem adventu se bomo trudili, da bomo to lučko prižigali v svojih srcih in s tem v svojem življenju. Tako bomo zvezde tudi za druge. Zvezde se vidijo od daleč - in mi bomo skušali biti zvezde vodnice k novemu dnevu, k lepšemu življenju tudi lačnim otrokom po svetu, ki ne vedo, kaj je luč veselja.

S svojimi molitvami in darovi jim bomo prižigali zvezde upanja in rešitve.

DRAGI OTROCI!

Vsak večer postavite na mizo svečko.
Prižgite jo in povabite starše.
Skupaj preberite vsebino ene strani koledarja.
Pričakujte Jezusa in mu vsak dan
prižigajte vsaj eno zvezdo veselja.

To zvezdo pa hkrati vsak dan podarite
tudi lačnim otrokom po svetu.
Sebi in drugim prižigajmo zvezde tako,
da molimo in si pomagamo.

Vsak dan izdelajte eno zvezdo. Na hrbtni strani koledarja imate vzorec, prerišite ga na trši papir, izrežite in naj vam služi za model. Zvezde lahko izdelate tudi iz barvnega papirja. Vsak dan napišite na zvezdo, kje ali komu ste zasvetili - za koga ste moliti, komu pomagali, komu želite biti zvezda. Te zvezde pritrdite na vrvico in jih obešajte tja, kjer boste imeli jaslice (morda na vejo). Potem jih lahko dodate tudi okrasju na božičnem drevescu.

Iz koledarja izvalcite srednja dva lista in sestavite pisemsko ovojnico za vaše darove za lačne otroke. Bodite velikodušni!

mss

BARVE STRANI POMENIJO NAMEN NAŠE MOLITVE:

PONEDELJEK - ZELENA - AFRIKA

TOREK - RDEČA - AMERIKA

SREDA - BELA - EVROPA

ČETRTEK - MODRA - OCEANIJA

PETEK - RUMENA - AZIJA

SOBOTA - ORANŽNA - DRUŽINA

NEDELJA - VIJOLIČNA - ŽUPNIJA

HVALA VAM - Z VESELJEM PODARJAJTE ZVEZDE SEBI IN OTROKOM PO SVETU -
KRASITE SVOJE ŽIVLJENJE IN LEPSAJTE GA DRUGIM.

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

1 – SEVER

Bilo je visoko na Severu, pred davnim, davnim časom. Pohlevna krava je stala v toplem hlevu in mirno prežvekovala suho seno. Skozi majhno luknjo v zidu je prihajala pridušena svetloba. Komaj je bilo čutiti, da je zunaj zima.

Kravi je šlo zelo dobro. Družini je dajala mleko in zato je dobila svežo krmo, čisto vodo in samo prijazne besede. V hlevu je bilo počiščeno in tako urejeno, da bi tukaj lahko bivale tudi druge živali. Ampak bila je vesela, da je sama. Zato je imela razlog, saj so vsi potrebovali njeno mleko. In to ji je bilo všeč. Bila je res razvajena žival. Legla je na seno in zadovoljno mukala. V hlevu je bilo tako toplo in udobno, da ni dolgo trajalo, pa je zaspala.

Tedaj so se ji pojavile najbolj nenavadne sanje, kar jih krava lahko sanja v hlevu.

Naenkrat se je znašla v popolnoma tujem prostoru, hlevu, ki gotovo ni bil na visokem Severu. Bil je topel, prijeten in tudi drugače urejen. Krava je imela občutek, da v njem ni sama. Doslej je uživala v svoji samoti, tam, v sanjskem hlevu, pa se je počutila izjemno prijetno. Lahna, ljubezniva glasba je zvenela skozi prostor in ustvarjala nebeški mir.

V bližini je bilo slišati nenavadne glasove. Krava je radovedno pogledala okoli sebe. Ko je dvignila glavo navzgor, je obstala presenečena nad svetlobo, ki je bila nad hlevom. Srebrni žarki mogočne zvezde, ki je še nikoli prej ni videla, so sijali skozi skodle na strehi in razsvetlili temo. Ali ne joče tukaj tudi otrok? Jok je v kravi vzbujal sočutje. Takoj bi mu z veseljem dala mleko, da bi se potolažil in bil zadovoljen. Nenadoma je zaslišala cviljenje. Hlevska vrata so se odprla in vstopil je kmet. Lepih in nenavadnih sanj je bilo konec, kmet je prišel spat v seno. Krava je ostala tiho, zasanjano je legla tudi ona. Kje neki je bila? Je bil kdo pri njej?

Podobe, ki jo je videla v sanjah, ni mogla pozabiti. Tako je minilo nekaj dni. Vedno, kadar je zaprla oči, je zagledala tisto svetlobo in slišala enako glasbo. Zdelo se ji je, kot da jo vabi, kliče. Vsak dan razločneje in vedno glasneje. Prevzelo jo je nemirno hrepenenje. Vsak dan, ki je minil in vsako noč, ko je sanjala, se je v njej krepila želja po hlevu iz sanj. Ni več zdržala. Na hitro se je odločila, da krene na pot in ga poišče. Hlev, ki ga je videla v sanjah, je naredil nanjo prečudovit in močan vtis. Tako se je nekega dne končno podala na pot.

Od časa do časa se moramo ustaviti,
da nas naše duše dohitijo.

/Indijanski pregovor/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

Prižgimo prvo svečko:

**ODLOČIMO SE, pojdemo na pot,
življenje budi se - govori nam Gospod.**

»Bodite torej budni ...«

/Mt 24,37-44/

2.
DECEMBER
NEDELJA
1.
ADVENTNA

2 - JUG

Bilo je na skrajnem Jugu pred mnogimi, mnogimi leti. Pod stepskim soncem je mežikala ovčka.

Njen lačni želodček se je oglašal vedno glasneje,

a nikjer ni bilo videti zelene travice. V bližini je počivala čreda.

Pastir je, kot mogočno drevo, stal ob njej. Na osamljeno ovčko ni bil pozoren. Bila je tako majhna in drobna, da je njene sovrstnice

sploh niso resno jemale. Ponavadi so se norčevale iz nje ali pa jo povsem spregledale.

Pa vendar: kaj more zato, če ni močna in velika. Vedno je smela šele zadnja k zeleni travi ali sočnemu listju.

Glave drugih ovác so jo vedno znova potisnile ob stran.

Kar tam, kjer je stala, je žalostna legla v stepski prah.

Utrujena, lačna in polna strahu pred prihodnostjo je zaprla oči.

Tedaj so se ji nenadoma pojavile prečudovite sanje, ki so jo popeljale iz ubovega vsakdana. Kar naenkrat je bila v prijaznem hlevu. Doslej ga, ubožica, še nikoli ni videla od znotraj. Bil je topel in udoben; ne vroč in suh, ne ledeno mrzel. Ovca je začutila neverjetno osrečujoč mir. V tem hlevu se ni počutila osamljene.

Zunaj pred vrati so se bohotile rastline, ki jih še nikoli ni videla. Pravi ovčji raj! Slišala je neznane prijazne

glasove. To niso bili ostri ukazi pastirjev. Ovčka se je radovedno razgledovala naokrog.

Njen pogled je začuden obstal na čudoviti svetlobi, ki je bila nad hlevom. Srebrni žarki mogočne zvezde, ki je še nikoli prej ni videla, so sijali skozi skodle na strehi in razsvetlili temo. Ali ne joče tukaj tudi otrok? Je morda lačen kot ona? Saj bi ga potolažila; otrok se ne boji ovčke, to je vedela. Morda ga zebe. S toplo volno bi ga ogrela. Prvič v življenju je začutila veselje, da bi lahko komu pomagala. Ampak kje je otrok?

Nenadoma - žvižg! Močno se je prestrašila. Naenkrat je bilo konec prijetnih sanj. Kje je sploh bila? Je bil kdo pri njej? Kje je hlev z otrokom, ki joče?

Podobe, ki jo je videla v sanjah, ni mogla pozabiti. Tako je minil dan, morda dva. Vedno, kadar je zaprla oči, je zagledala sanjsko svetlobo in slišala prijetne glasove. Zdelo se ji je, kot da jo vabijo, kličejo k sebi. Vsak dan razločneje in glasneje.

Ko so jo nekega dne ostale ovce spet poniževalno in trdo odrivale od hrane, se je dokončno odločila, da odide in poišče tisti hlev. Hlev, ki ga je videla v sanjah, je naredil nanjo čudovit in močan vtis. Tako se je nekega dne polna upanja podala na pot.

Vse, kar želim, je, da sem tam,
kjer me hoče Bog imeti.

/Friderik Baraga/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

3 - VZHOD

Bilo je na skrajnem Vzhodu pred mnogimi, mnogimi leti. Poleg njive je stal žalosten osel in čakal, da mu spet naložijo tovor. V daljavi je videl ljudi, ki jim je pripadal. Hiteli so s pospravljanjem žita in ga vezali v snope. Že zdaj je čutil težo bremena na hrbtu in boleče udarce šibe, če ne bo hodil dovolj hitro. Kakšno je to oslovsko življenje? Vedno le jeza. Karkoli naredi, vedno znova doživlja jezo človeka, neprijazno, glasno vpitje: »Neumni osel!« Veliko pretežak tovor mu nalagajo na hrbet, pa udarci in neprestana hoja. Nikoli jim ni zadosti. Vedno pravijo, da dela premalo in to se pozna tudi v jaslih, ki niso dovolj napolnjene. Kako naj od vsega tega oslavljen osel dobro dela? Z globokim vzdihom je legel v suho travo in žalosten zaprl oči. Nejevoljen je razmišljal o svoji brezupni usodi in kmalu, od utrujenosti in izčrpanosti, zaspal.

Tedaj so se mu v tej travnati stepi prikazale prečudovite sanje.

Kar nenadoma je bil v nekem tujem hlevu, ki je bil topel, urejen, čist, ne tako vlažen in smrdljiv kot njegov. Tu je vladal prelep in osrečujoč mir. Česa takega nesrečni osel ni bil vajen. Dišalo je po svežem senu in čutil je toplo dihanje drugih živali. Slišal je tudi nenavadne glasove, ki jih dotlej še ni nikoli. Zveneli so umirjeno in prijazno, ne kot ostre in trde besede njegovih lastnikov. Ampak, kje so? Radovedno se je oziral okoli sebe. Njegov pogled je začuden obstal na čudoviti svetlobi, ki je bila nad hlevom. Srebrni žarki mogočne zvezde, ki je še nikoli prej ni videl, so sijali skozi skodle na strehi in razsvetljevali temo. Ni mogel verjeti, toda slišalo se je tudi zdihovanje malega otroka. Kako dolgo je že od takrat, ko je zadnjič nosil otroka na hrbtu! Tega bi z veseljem in ga s tem potolažil. Nenadoma je dobil udarec po hrbtu. Zelo se je prestrašil! Konec je bilo lepih in tako izrednih sanj. Pobral se je s tal, opustil sanje in se poslušno pustil natovoriti. Kje je bil? Je bil morda kdo pri njem?

Podobe, ki jo je videl v sanjah, ni mogel pozabiti. Tako je minilo nekaj dni. Vedno, kadar je zaprl oči, je zagledal tisto svetlobo in slišal čudovite glasove. Zdelo se mu je, kot da ga glas v notranjosti vabi, kliče k sebi. Vsak dan razločneje in glasneje.

Ko je tako postajal vedno bolj žalosten in so se vedno bolj kopičili udarci, bremena in hoja, se je z veselim srcem odločil, da pojde odtod in poišče hlev iz lepih sanj.

Tiho in na skrivaj se je odpravil na pot.

Ni pomembno, kaj naredi življenje iz tebe,
temveč kaj ti narediš iz življenja.

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

4.

DECEMBER

TOREK

1. ADVENTNI
TEDEN

4 - ZAHOD

Bilo je na skrajnem Zahodu pred mnogimi, mnogimi leti. Ponosen petelin je glasno zakikirikal in se potem z vrha gnojšča z veličastno hojo odpravil na dvorišče. Ga je sploh kdo poslušal? Ga je sploh kdo opazil? Kokoši so bile zatopljene v razkopavanje po tleh, da bi še pred dežjem našle kakšno zrno zase. Ah, te kokoši! Z visoko dvignjenim grebenom je korakal proti bližnji živi meji. Tukaj je imel svojo skrito suho posteljo. Na dvorišču je bilo pač strašno dolgočasno življenje. Kokoši zanimajo samo jajca in razkopavanje. Kaj pa je kokoš v primerjavi z ponosnim, lepim, pisanim petelinom!

Užaljen je legel na suho travo. Kaj sploh to življenje nudi ponosnemu petelinu, kot je on? Zaprl je oči in enakomerno padanje dežnih kapljic na liste ga je uspavalo. Znašel se je v čudovitih sanjah, ki jih ni mogoče sanjati kar tako, pod živo mejo. Nenadoma je čepel na gredi popolnoma tujega hleva, ki je bil topel in udoben. Petelin se je počutil neizmerno prijetno in udobno. Tiho, ljubko petje se je razlegalo po prostoru in ga navdajalo z nebeškim mirom. Od kod prihaja? Preseñen je zagledal posebna bitja s perutnicami. Začutil je nepopisno spoštovanje.

Tu so bili še prijazni glasovi, ki jih še nikoli ni slišal. Prepričan je bil, da niso bile kokoši! Radovedno je gledal okoli sebe. Ko je dvignil glavo navzgor, je začuden zagledal čudovito svetlobo, ki je bila nad hlevom. Srebrni žarki mogočne zvezde, ki je še nikoli prej ni videl, so sijali skozi skodle na strehi in razsvetlili temo. Pod seboj je zagledal še druge začudene živali, ki so tudi strmele v svetlobo. Na senu v jaslih je zagledal otroka. Kaj neki počne v senu? Takoj bi mu lepo zapel, da bi se razveselil.

Nenadoma je zaslišal vreščanje! Lepe in čudovite sanje so izginile. Kokoši so z glasnim kokodakanjem tekle v nasprotni kot. V takem primeru ponavadi on, ponosni petelin, naredi red. Ampak danes nima za to nobenega veselja.

Podobe, ki jo je videl v sanjah, ni mogel pozabiti. Kje je bil? Kdo so bila bitja s krili in nebeškimi glasovi? Minil je dan, dva. Vedno znova, ko je zaprl oči, je zagledal svetlobo iz sanj in slišal lepe glasove. Zdelo se mu je, kot da ga kličejo k sebi. Vsak dan razločneje in glasneje. Nekega dne, ko se je spet vse vrtelo okrog kokošjih jajc, se je dokončno odločil, da zapusti to dvorišče. Našel bo hlev, ki ga je videl v sanjah, dom, ki nudi skrivnostno domačnost in udobnost.

Radoveden se je odpravil na pot.

Preden naše sanje sadove rodijo,
se naj njih korenine v zemljo spustijo.

/Ernst Ferstl/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

5 - OTROCI

Krava je že kar nekaj dni tekla. Noči je preživela pod drevesi, v kotanjah ali pa kar sredi polja, kadar je bila preveč utrujena za nadaljevanje poti. Tu pa tam je s hrepenenjem pomislila na hlev in si rekla, da je pač neumna, ker je šla od doma. Malo jo je pekla vest, da je zbežala od svojih ljudi. Toda kako bi sicer potešila svoje hrepenenje. Še vedno, kadar zapre oči,

vidi tisti hlev, enkratno svetlobo in sliši glasove. Čuti, da ne more drugače, kot da poišče ta hlev.

Toda njeno vime je bilo vedno bolj polno, tako da jo je že bolelo. Odkar je na poti, je nihče ni pomolzel. Nocoj je bilo še posebej težko. Utrujena in izčrpana je legla kar poleg pota. Bila je zelo žalostna. Nenadoma je zaslišala glasove.

Hitro je odprla oči in zagledala dva otroka, ki sta se bližala. Začudena sta obstala. »Poglej krava! Nebesa so nam jo poslala!«, je zaklicala deklica, se brez strahu približala kravi in jo pobožala po glavi. To je seveda kravi ugajalo. Počasi se je postavila na noge. Fant je previdno stopil nazaj. Dekle je zagledalo napeto vime in bilo navdušeno. »Mlekol!«, je vzkliknilo in veselo poskočilo. Kravi bi bolj ugajalo, da bi jo dekle kar tukaj pomolzlo, ampak to se ni zgodilo. Voljno se je dala voditi v vas, kjer so ljudje radovedni prihajali na prag njihovih kolib. Tuja krava, ki brez gospodarja hodi okrog!

Otroka sta jo odpeljala domov. Mati je takoj stekla po vedro. Končno! Kravo je peljala v hlev in jo pomolzla. Vedro je bilo do vrha polno in mleka je bilo dovolj za vse otroke v vasi. Izčrpana krava je bila zadovoljna. Mogoče je pa prišla na cilj? Naslednji dan je dobila obisk. Oglasili so se vsi vaščani. Vsak jo je hotel pobožati. Seveda ji je to zelo godilo. Tako je minilo nekaj dni in družina, pri kateri je živela, jo je imela kar za svojo. Kljub temu je kmalu spoznala, da to ni bil hlev njenih sanj. Tukaj ni bilo drugih živali, ki bi jo pozdravljale. Bila je spet sama. V srcu se ji je oglasilo hrepenenje. Rada bi slišala tiste glasove in čeprav se je še tako ozirala navzgor, tiste svetlobe tukaj ni bilo. Zaradi tega vendar ni šla od doma! Bivanje tukaj ji je postajalo nevzdržno. Čeprav je bila hoja naporna, so sanje po onem posebnem hlevu postajale vedno močnejše. Odločila se je, da gre naprej. Ko je o tem razmišljala, ji ni bilo čisto vseeno. Toda čutila je, da tako mora biti. Naslednje jutro, ko so še vsi spali, je spet odšla na pot.

Največ je zlo na svetu ni moč hudobije,
ampak šibkost dobrote!
/Bogdan Dolenc/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

6.

DECEMBER

ČETRTEK

1. ADVENTNI
TEDEN

6 – STARKA IN DEKLICA

Ovca je ležala popolnoma izčrpana v suhi travi. Kar dolgo je že na poti, a ni našla še nič pametnega za pod zob. Je ta stepa res neskončna? Povsod samo suha trava. Ovca je zaprla oči in se takoj znašla v tistem posebnem hlevu. To ji je vrnilo pogum. Zagotovo ga bo našla.

Tedaj je nenadoma zaslišala tresoč glas starejše žene in hitro dvignila glavo. »Poglej, ovca! Nebesa nam jo pošiljajo!« Poleg starke je ovca zagledala tudi deklico. Ta je sklonila glavo in se zamislila. Ovca je bila preslabotna, da bi vstala in je samo s strahom mežikala. Žena je začela vleči ovco za seboj. Tedaj pa je deklica zaklicala: »Kaj ne vidiš, da je ovčka bolna!« Sklonila se je, nežno pobožala ovčko po glavi in jo vzela v naročje.

Na rokah je nesla ovčko preko nizke vzpetine in nato po izsušeni strugi potoka do osamljene kočice, ki je stala nekoliko oddaljena od naselja. Vaščani so s svojih pragov radovedno opazovali, kaj se dogaja. Puščavnica ima pa res srečo ob svoji vnukinji. Ta otrok ima toliko ljubezni, da zdrži pri tej zagrenjeni starki. Že pogled pove dovolj, saj tako brezvoljno taca za dekletom. »Žival, ki ima štiri noge za tek, nositi ... kakšna neumnost!«, si je brundala

starka. Zadaj za hišo je bil majhen hlev. Tam je deklica previdno položila ovčko in hitro stekla po vodo in svežo travo. Za ovčko je bilo vse to čudovito. Prvič v njenem življenju so ji stregli. Je morda prišla že na cilj svojega potovanja?

Po nekaj dneh je dobila moč, vstala in hodila naokrog. »Tukaj mi gre dobro!«, si je mislila. Dobivala je vodo in hrano, deklica, ki jo je imela rada, je skrbela zanjo. To je bilo nekaj popolnoma novega. Krasnega. V zadovoljstvu se je tudi ovčka pritisnila k deklici in ta je razumela, da si lahko odreže nekaj volne za nogavice. Poslej sta se imeli še bolj radi.

Tudi starka je včasih prišla mimo. V njenih očeh ovčka ni opazila nič lepega. Pred njo jo je bilo strah. Nekoč jo je slišala govoriti o sočni pečenki, ki jo lahko pripraviš iz mesa mlade ovce. Lakote tukaj res ne trpi, je spoznavala ovca, toda nevarnost ji preti z druge strani. To pač ne more biti hlev njenih sanj. Tam je čutila prijetno varnost. Sočna pečenka pa tudi noče biti. Ni zato zapustila svojega doma! Strah pred bližajočo se nevarnostjo in hrepenenje po pravem hlevu sta jo vlekla naprej. Sanje in svetloba so jo vedno bolj vznemirjali. Naslednje jutro, ko so še vsi spali, je spet krenila na pot.

Ni v naši moči prešteti liste v knjigi življenja.
V naši moči je popisati jih z dobrimi deli.

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

7 - POPOTNIK

Osel je bil že dolgo na poti. Žitna polja so kazala sočno rastlinje, on pa se je približeval visokemu, in kot se je zdelo, nepremagljivemu gorovju. Brezvoljno je pogledoval proti mogočnemu skalovju pred seboj. Je sploh na pravi poti? Bo sploh mogel priti preko teh silnih strmin? Saj je le navaden osel! Ko je tako pobit tuhtal, se mu je od nekod približal popotnik. Čez ramena je imel vrženo veliko vrečo. Videti je bil zelo utrujen. Osel je čutil, da mu z njegove strani ne preti nevarnost, saj v rokah ni imel nobene šibe.

»Osel! Nebesa mi ga pošiljajo!«, je vzkliknil mož in se mu vesel približal. Popraskal ga je za ušesi, kar je seveda oslu zelo prijalo. »Nameravaš tudi ti tu preko?«, je zabrundal popotnik. »Lahko greva skupaj.« Osel ni imel nič proti. Mož je bil prijazen in naložil mu je veliko lažje breme od tistega, ki so mu ga naložili doma. Pa še nekaj, gotovo pozna pot. Že pred večerom sta preplezala goro, prekalka soteske in šla preko širokih travnikov. Lepo sta se razumela. Prek noči sta legla skupaj, da je bilo obema bolj toplo. Osel je bil zelo zadovoljen. Postala sta prava prijatelja!

Dospela sta do naselja, kjer so ju pričakale kočje, iz katerih so prihajali domačini in ju prijazno opazovali. Osel vendar pomeni bogastvo! Morda to pomeni, da je prišel na cilj? Mož je peljal osla v ogrado za svojo kočjo. No, bilo je kar udobno. Vsak dan sta odhajala na sprehode. Kadarkoli je bil osel utrujen, je lahko legel in spal. Prenašal je lahke vreče z zelišči, ki jih je mož nabiral. Nikoli ni vpil nanj, nikdar ga ni udaril. Koža se mu je zato spet svetila in ušesa je, kot nekoč, lahko znova ponosno postavil pokonci. To je bilo pravo oslovsko življenje, ki si ga pred tem ni mogel predstavljati niti v najbolj drznem pričakovanju. Kljub temu je kmalu spoznal, da to ni bil hlev njegovih sanj. Manjkalo je kar nekaj stvari, ki jih je takrat videl in slišal. V njegovem srcu se je znova vzbudilo staro hrepenenje. Tukaj ni nikdar slišal tistih glasov in tudi če se je še tako oziral navzgor, ni bilo svetlobe, ki mu je takrat napolnila pogled in razsvetlila srce. In čeprav je bil tukaj popolnoma brez strahu in se je počutil dobro in varno, je začel premišljevat. Sanje o svetlobi in o nenavadnem hlevu so postajale vedno močnejše. S težkim srcem se je odločil, da pojde naprej. Popotnika je vzljubil, ker ga je popeljal preko gore. Toda končno tudi otrok iz sanj čaka na njega. Naslednje jutro, ko so vsi še spali, se je poln upanja podal na pot proti Zahodu.

Majhne stvari moramo delati
z veliko ljubeznijo.

/Mati Terezija/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

8.

DECEMBER

SOBOTA

BREZ-
MADEŽNA

8 – KONČNO GOSPODAR

Dež je nazadnje le prenehal. Petelin je stresel svoje perje in se na vrhu griča postavil v svojo posebno držo. Kolikor glasno in močno je mogel, je poslal nad dolino pod seboj svoj mogočni kikiriki. Kar nekaj dni je letel po zraku. Pokrajina pod njim je imela zdaj popolnoma drugačno podobo. Predvsem pa je sijalo

sonce in tako je njegovo čudovito perje spet zablestelo v vsej polnosti. Žal pa ni bilo nikogar, da bi ga občudoval. No, česar še ni, se še lahko zgodi ...

Spet je razpel svoje peruti in poletel pod modro nebo. Naprej in naprej ...

Nenadoma je pod seboj zagledal jato belih ptic. Spustil se je nekoliko nižje in zakrožil nad prikaznijo. Videl je, kako urejeno ti ptiči sledijo malemu dečku, kot da vedo, kam gredo. »To moram videti od blizu«, je prešinilo petelina. Spustil se je naravnost na tla, prav pred jato ptic.

»Petelin! Poglejte, nebesa nam ga pošiljajo!«, je zaklical gosji pastir in stekel proti njemu. No, tako enostavno se pa spet ne bo pustil uloviti. Malo bo pa le prej opazoval, kakšna bo ta pustolovščina. Ponosnemu petelinu je treba dovoliti, da se sam odloči in izbere, kar želi. Vsakokrat

je zafrfotal toliko stran, da ga deček ni mogel prijeti. Gnal je svoje goske naravnost v vas, medtem pa z enim očesom pozorno oprezal za petelinom, če mu bo sledil. Petelin je pri dečkovem domu začuden zagledal nekaj kokoši, ki so zdolgočaseno razkopavale po tleh. Ko so ga zagledale frfotati v zraku nad seboj, so takoj dvignile glave in se kot okamnele postavile v spoštljiv pozdrav. »Kako lep petelin!« Ta vzdih je petelinu zelo godil. Previdno je pogledal okrog, če ni morda kje kakšen tekmeč. Nikjer ni bilo videti kakega šefa. Ga je mogoče zato hotel deček ujeti? Seveda, kaj pa pomeni célo dvorišče kokoši brez petelina!

In res! Kokoši so ga potrebovale. Kokoši pač potrebujejo vodjo in očeta za svoje piščančke. Torej tukaj gotovo ni nobene nevarnosti zanj. Nasprotno. Končno bo dobil pravo mesto in spoštovanje, ki mu pripada. To mu je ugajalo. Kmalu se je tukaj počutil popolnoma doma. Ali ni bil prav to cilj njegovega potovanja?

Kokoši in ljudje so mu izkazovali primerno pozornost in ponoči je imel na gredi v koči svoj posebno udoben prostor. Življenje je res krasno!

Vendar je kmalu spoznal, da to ni hlev iz njegovih sanj. Sanje o luči in nebeškem petju so bile vedno močnejše. Odločil se je, da bo poletel naprej. Ko so vse kokoši še imele svoje glave pod perutmi in mirno spale, se je on podal na pot.

Jaz sem mali svinčnik v Božji roki,
ki piše ljubezensko pismo svetu.

/Mati Terezija/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

9 - NEVARNOST IZ GOZDA

Krava je vedno redkeje pomislila na svoj dom tam visoko na Severu. Pokrajina se je zelo spremenila. Tukaj skoraj ni snega in zima je daleč stran.

Med potjo je videla mnogo vasi, bila v mnogih hlevih. Toda nobeden ni bil tak, kot tisti v sanjah.

Mirno je legla na rob gozda in se potopila v večerno dremanje. Danes ni želela več potovati, noč se je počasi spuščala na zemljo.

Ko jo je premagal spanec, jo je nenadoma prebudilo lomstenje po vejah. Postala je pozorna. Zavohala je nevarnost. Napeto je zrla v temo. Nekdo je globoko dihal v njeni bližini. Sredi grmovja je zagleda kar nekaj svetlečih se oči. Na mah je bila na nogah. To so vendar volkovi! Živali, ki se jih tudi na Severu kmetje bojijo! Stala je popolnoma mirno.

Je to konec njenega potovanja? To pa ne! Da bi tukaj našla smrt, zato pač ni šla od doma! V hlevu iz njenih sanj jo vendar pričakujejo! Jokajočemu otroku mora prinesiti mleko! Pogum, odločnost in gotovost so jo naredili močno. Globoko je zajela zrak, odločno zastavila v tla vse štiri noge, usločila glavo, pomolila naprej roge in zamakala najbolj grozovito, kar je le mogla. Volkovi se je presenečeni umaknili nazaj. Doslej še ni srečal krave, ki ne bi nemudoma pobegnila pred njim!

Krava je odigrala prizor, ki bi moral vsakega pretresti. Nobene druge možnosti ni videla, kot da pokaže svojo odločnost, čeprav ji je od strahu kar stiskalo želodec. Hlev iz njenih sanj ji je vlil moč in v tistem trenutku je začutila toplino v neznanih prijateljih. Mogoče je bila to le vroča sapa njenega strahu?

Volkovi so se počasi približali. To kravo bi pač radi spoznali. V znamenje prijateljskega namena so mahali z repi. Čeprav je bilo temno, je krava spoznala, da se ji ni treba bati teh divjih živali. Kljub temu je bila nekoliko v napetosti. Volkovi so polegli okrog pogumne krave na tla. To je bilo tako presenetljivo, da je krava kar pozabila na strah in je legla tudi sama. To, veste, je bila modra odločitev, njene, čeprav močne noge, bi je namreč ne držale več dolgo, ker so se še vedno tresle od strahu.

Tukaj so torej ležali: mirna krava z daljnega Severa in tukajšnji divji volkovi, ki ji niso storili nič slabega. Neka skrivnostna sila in moč sta prevzeli kravo in to so volkovi čutili. Vso noč so se pogovarjali in nenavadno je bilo, da so se med seboj razumeli.

Življenje zahteva samo to moč, ki jo imaš.
In potrebno je samo eno junaško dejanje -
da ne pobegneš.

/P. B./

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

10 – STRAH PRI STUDENCU

Končno se je stepa umaknila rodovitni pokrajini. Ovca ni imela več težav s hrano. Prav nasprotno. Večkrat se je preveč najedla, da je nazadnje postala kar lena in skoraj se ji ni več ljubilo nadaljevati poti. Ko pa je noč v njene misli spet priklicala lepe sanje, jo je zjutraj hrepenenje po tistem hlevu pognalo naprej. Kako dolgo bo še morala hoditi? Nekoliko pobita v srcu, je nadaljevala potovanje.

Nejevoljno je stopicala po ozki potki med skalami. Sonce je pripekalo in bilo je soparno. Zahrepenela je po vodi. Jata ptic je zakrožila nad njo in se spustila za skale. Tam mora biti voda! Gotovo!

Vesela ob tem spoznanju je plezala preko skal, da bi bila čim prej pri studencu. Toda bolje bi bilo, da tega ne bi storila. Nekaj metrov pred njo je namreč stal mogočen lev. In kaj naj stori? Niti migniti ni mogla. Tako neizmerno se ni še nikoli prestrašila. Je konec z njo? Nel! Ni šla zato zdoma, da bi tukaj našla smrt! Nenadoma se je počutila močno. Globoko je zajela zrak in v življenjski stiski grozovito zablejala. Hkrati se je bliskovito postavila na zadnje noge in se pripravila za napad. Lev je presenečen stopil nazaj. Takšne ovce, ki se ga sploh ne bi bala,

pa še ni srečal. Kakorkoli, vse skupaj je bilo zelo smešno. V njegovem grlu se je začelo oblikovati oglušujoče rjovenje, ki se je spremenilo v silen smeh. Tega ovca ni pričakovala.

Kljub strahu ni videla nobene druge možnosti kot to, da ostane odločna. Njen cilj je bil hlev iz njenih sanj. Tam hoče ogreti otroka in se z njim igrati. V njenih ušesih je zvenel vesel smeh tega otroka. To ji je vlilo nenavaden pogum in zaupanje vase. Še enkrat se je oglasila tako glasno in grozeče, kolikor je le zmogla in z divjim pogumom napravila skok proti levu. Ta pa je sklonil svojo silno glavo, stresel mogočno grivo in se zarežal. Dvignil je svojo sprednjo šapo v znamenje miru. Ko je ovca to videla, se je umirila in se zleknila na skalo. Poleg nje je legel tudi lev.

Tako sta ležala skupaj: plaha ovca z vročega Juga in tukajšnji divji lev, ki ovci ni storil nič žalega. Neka skrivnostna moč je prežela ovco in to je čutil tudi lev. Kmalu sta skupaj pila vodo iz studenca in, ko je padla noč preko skal, sta obe živali složno ležali skupaj v bližnji votlini in se pogovarjali. Bilo je prav nenavadno, da sta se dobro razumeli.

Na svet zato poklican si,
da tvoja sled ta svet krasi.

/Friedrich Rückert/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

11 – NEVARNOST ZVEČER

Osel se ni mogel spomniti, koliko časa je že minilo, odkar je zapustil popotnikovo kočo. Lenobno je topotal s kopiti v nov dan. Gore so bile videti kot temne sence na obzorju.

Na širokih travnikih je našel bogato pogrnjeno mizo in v malem potočku je z užitkom pogasil svojo žejo. To jutro je z veseljem pretegnil svoje noge, se povaljal po hrbtu in zapel svoj »IA, IA, IA«. Hitro je skočil na noge, stresel se sebe travo in prah in se odpravil naprej.

Pokrajina se je le malo spremenila. Hrane in vode je bilo še vedno dovolj. Dan se je poslavljal, na zemljo je legal mrak. Osel je začel gledati za primernim prostorom, kjer bi prespal. Nenadoma pa ni bil več sam. Kot da bi padle iz zraka, so bile naenkrat okrog njega hijene. Polotila se ga je panika. Bo zdaj konec njegovega življenja? Ne! Ni zato krenil od doma, da bi tukaj našel smrt! Saj mora vendar otroka v hlevu iz svojih sanj ponesti na svojem hrbtu, da bo tako vsaj enkrat cenjen in spoštovan. Ta gotovost mu je dala moč in prepričanje, da bo tudi tokrat odnesel celo kožo.

Stresel je glavo tako močno, da so mu ušesa skoraj odletela. Potem pa je kriknil strašen, močan in hreščoč: »IA, IA, IA«. Hkrati je, kot zna le osel, krčevito iztegnil zadnji taci. Grozen glas je šel hijenam skozi kosti in mozeg. Kaj takega! Osel, ki pred hijenami ne skuša niti pobegniti! To jih je spravilo iz ravnotežja. Nazadnje so nekatere le pokazale srhljive zobe, dvignile svoje kuštrave glave in zatulile nemogoč in oglušujoč življenjski spev. Osel pa kljub njihovim krikom ni pokazal nobenega strahu. Spoznal je, da nima druge možnosti, kot da ostane na mestu in tako pokaže svoj pogum. Še enkrat je divje usekal s svojim zadnji tacami in za las zgrešil najbližjo hijeno. Ta osel je pa res nekaj posebnega! Hijene so bile nad njegovim odločnim nastopom tako vznemirjene, da so povesele repe in v znamenje podrejenosti legle na trebuhu. S tem oslom se niso hotele spreti. Ne! Ker je bil res nekaj posebnega, so ga želele bolj spoznati.

Opazil je njihovo osuplost in si oddahnil. S strani hijen mu ne preti nobena nevarnost. Bilo je tako presenetljivo, da je pozabil na ves strah. S kopiti je prijateljsko postrgal po tleh in tako pokazal svojo miroljubnost. Z olajšanjem si je oddahnil in se zleknil na tla.

Skupaj so ležali: osel s prašnega Vzhoda in tamkajšnje divje hijene, ki mu niso storile nič hudega. Neka skrivnostna moč in sila je prevzela osla in to so čutile tudi hijene. Končno so se začeli pogovarjati in bilo je nenavadno, da so se razumeli.

Če vztrajno upaš, hrepeniš,
uteho in pa moč dobiš.

/Ernst Anschütz/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

12.
DECEMBER

SREDA

2. ADVENTNI
TEDEN

12 – BITI LEP – ŠE NI DOVOLJ

Petelin se je izčrpan spustil na skale. Spet je bil za njim dolg dan. Koliko dni je že sploh minilo, odkar je neprestano v zraku in leti? Še dobro, da ga, tako zlomljenega, ne vidijo domače kokoši! Pravi petelin mora biti vendar lep! Vzravnal se je in si skušal spraviti v red razmršena pisana peresa v repu. Dvignil je glavo, napel rdeč greben in zakikirikal »lahko noč«.

Nenadoma je zaslišal rahlo kokodakanje. Zmeden je hitro zavrtel glavo levo in desno. Ničesar ni bilo videti. Torej je samo sanjal. Nel! Razločno je nekaj kokodakalo pod skalnim previsom v neposredni bližini. V trenutku je bil buden. Če bi bile kokoši, bi ga primerno pozdravile. Ponosno je raztegnil svoje peruti in zletel v smeri kokošjega hrupa.

Toda, zmotil se je! Razočaran nad tem, kar je zagledal pod seboj, je za trenutek predolgo lebdel v zraku, precej trdo udaril v skalo in moral pristati. Gnezdo z ogromnimi ptiči!

Nad seboj je zaslišal strahovit hrup in velika senca ga je zakrila. V strahu se je stisnil k skali, medtem ko je orjaška žival obstala poleg gnezda. Kljun nepoznanega ptiča je bil grozeče uperjen vanj. Petelina je kljub vsemu prevzel košček ponosa, ko je opazil, da ptico, ki je ni poznal, presega vsaj v barvitosti.

A ta ponos ni dolgo trajal. Velikanski ptič je zagnal tako glasen krik, da je neštetokrat odmevalo od skalnih sten.

Petelin jo je skušal pobrisati, toda ni mogel razpeti kril in vzleteti. Je morda to konec njegovega potovanja? Na smrt še ni pripravljen in v tako sramotnih in ponižujočih okoliščinah! Pred seboj ima vendar cilj, ki ga mora doseči in tako rešiti uganko. Ta misel ga je nenedoma okrepila. Globoko je zajel zrak, postavil pokonci svoj rdeč greben, napel sapnik in noro glasno zakikirikal. Mežikanje mu je takoj razodelo, da to orlu ni ravno všeč.

Ni mu padlo na misel, da bi se ukvarjal z ubogo živalco, ki ne more zrasti več kot njegov mladič! Opazil pa je njegov ponos, všeč mu je bil. Zaželel se je spoznati s petelinom in mu dal znamenje, rahlo je udaril s svojimi krili. Kljub temu, da je bilo valovanje zraka ob tem tako močno, da je s skalne police petelina skoraj odneslo, je s spoštljivim vrtenjem pokazal svojo pripravljenost. Saj druge možnosti tudi ni imel, ta čudni pisani važič.

In zdaj? Poglejte! Divji orel, ta kralj pečin in ponosni petelin iz dežele na Zahodu! Skrivnostna moč in sila je prevzela petelina. To je čutil orel in si želel slišati njegovo zgodbo. Vso noč sta se pogovarjala in nenavadno je bilo, da sta se popolnoma razumela.

Vse, česar se dotakne ljubezen,
postane nesmrtno.

/Romain Rolland/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

Pošilja:

.....

.....

.....

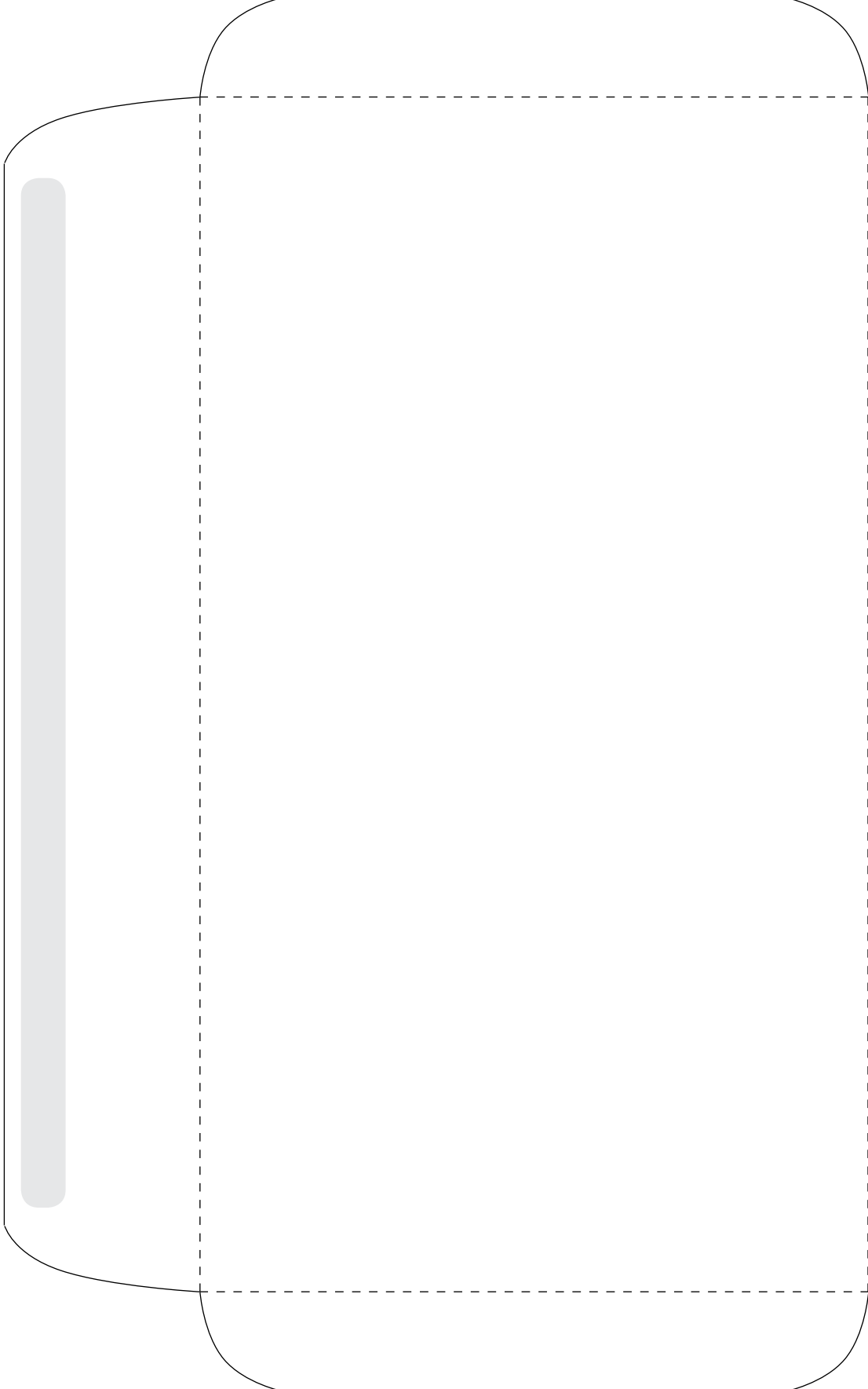

Ta moj dar bom oddal v cerkvi
k jasicam .....

Otroci
za otroke

LAČNIM OTROKOM

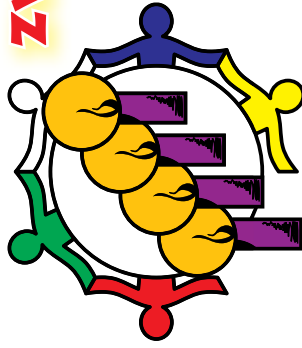
Navodilo za izdelavo kuverte

- polno črto
odreži s
škarjami
- kjer je
črtkano,
prepogni
- na obeh
konicih zalepi

**Nastala kuverta
je za tvoje darove
otrokom v stiski.
Prižigaš jim
zvezde veselja.**

**Ko se bodo v
kuverti nabrali
kovanci, jih
preštej
in zamenjaj z
bankovci**

ZVEZDO VESELJA PRIŽIGAM OTROKOM SVETA, KI LAČNI IN BOLNI PRIČAKUJEJO JEZUSA.

To, kar imamo,
radi drugim damo.
Česar se mi veselimo,
radi z drugimi delimo.

13 – NEVARNOST ZVEČER

Krava je potrebovala kar precej časa, da je prebavila svoje doživetje z volkovi. Ampak krava ima kar tri želodce. Pa se ji je vendar zdelo nenavadno, da je uspela zbrati toliko poguma. Odkod? Vedno bolj razločno je sanjala o hlevu, vedno bolj jasno je videla nenavadno svetlobo in vohala toplo krmo. Včasih se ji je zazdelo, da prav jasno sliši jokati lačnega otroka. Prav to je bilo tisto, kar jo je dan za dnem pri-ganjalo, da je hitela naprej. Parklji so jo že boleli, vroče sonce je žgalo izpod neba, ponoči je bilo hladno. Zdelo se ji je, da njeno vime ni več tako polno. In kaj, če bo malo dete potrebovalo njeno mleko? Skrbelo jo je. Hrepenenje pa jo je gnalo naprej in prekrilo je njene žalostne misli. Pokrajina je bila nerodovitna in pusta. Bil bi že čas, da spet zagleda kakšen vodnjak ali izvir. Toda nikjer na obzorju ni bilo videti česa takega. Njeni koraki so bili vse bolj počasni. Vedno pogosteje je morala utrujena obstati in leči, da si je oddahnila. Razmišljala je, kako je bilo v domačem hlevu ... Toda ne, ne sme se predati sanjarjenju. Dobro je vedela, da so doma v njej videli le ne preveč bistro kravo. In na pot ni šla zato, da bi oslabljena žalostno končala. S težavo je vstala in se z velikim naporom vzpenjala po hribu navzgor. Tedaj se ji je v večerni svetlobi odprl pogled na bleščečo reko v dolini. V kravjem diru je stekla po hribu navzdol. Voda! Voda!

Z glasnim in veselim mukanjem se je vrgla vanjo. Pljusnilo je na vse strani. To je bil užitek! Piti, kopati se, škropiti okrog sebe in mukati. Res, pravo veselje! Žeja in utrujenost sta kmalu minili in počasi se je spravila nazaj na breg. Tako! Zdaj pa naprej! A to, žal, ni bilo tako pre-prosto. Saj mora vendar prečkati reko! Voda, ki ji je rešila življenje, je naenkrat postala nepremagljiva ovira. Plavati tako daleč! Tega si ne more privoščiti. Tega ne zmore. Debele solze so ji zdrsnile iz oči. Tedaj je zaslišala neki zelo tih glas, zdelo se je, da kliče prav njo. V trenutku se je junaško postavila na breg in se odločno vrgla v valove. Krilila je in brcala, toda zdelo se ji je, da se breg z one strani prav nič ne približuje. Kmečka krava pač ni morska krava! Zagrizeno se je borila in hlatala po zraku ter se prhajoč premikala meter za metrom. Mora zdržati. Mora! In res, uspelo ji je!

Z zadnjimi močmi je potegnila svoje težko telo na suhi breg. In preden je bila lahko ponosna na svoj uspeh, je od utrujenost zaspala. Nad njo je na večernem nebu vzšla preču-dovita zvezda, ki ji je nežno mežikala in ji sijala za lahko noč.

Ideali so kot zvezde:
ne moreš jih doseči,
lahko pa se orientiraš po njih.
/neznani izvor/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

14.
DECEMBER

PETEK

2. ADVENTNI
TEDEN

14 – V HRIBIH

Še dolgo je ovca razmišljala o svojem razburljivem srečanju z levom. Saj se vendar ne zgodi vsak dan, da bi kaka ovca srečala leva! Ponosna je bila na pogum, ki ji je bil podarjen. Ponoči so se ji vedno znova vračale sanje o čudovitem hlevu. Jasno ga je videla, čeprav nikoli v življenju ni bila v kakem hlevu.

Popolnoma jasno ji je bilo, da jo tam čakajo sreča, zadovoljstvo in mir. In morda tudi mali otrok? To ji je napolnilo srce z neznanim veseljem.

Ovca je medtem povsem izgubila občutek za prostor in čas. Kako dolgo je že na potovanju? Kdo ve. Njeno hrepeneče srce ji je kazalo smer, v katero naj gre. Vedno pogosteje je morala plezati preko skal. Tam ni bilo travnih grmičkov in njene tačke so bile polne ran. Mnogokrat je bila čisto na koncu moči. Bi se morala vrniti? Počasi je plezala naprej v prihajajoči večer. Spet ji je spodrsnilo in njene utrujene noge so jo še bolj bolele. Previdno je legla in si lizala ranjeno nogo. Ko je pogledala navzgor, se je prestrašila. Oh ne, velikanska skala je bila pred njo. Kako naj sploh pride preko nje? Spet se je počutila tako majhno in nemočno. Kaj ji sploh preostane? Naj gre vso pot nazaj? Ne, tudi tam so skale ... Po premisleku se je odločila, otresla s sebe vso

negotovost in se pogumno pripravila na vzpon. Vmes je morala pogosto obstati, da je spet prišla k močem. Končno je priplezala na zgornjo polico in tam si je lahko privoščila kratek počitek. Večerno sonce je oblivalo skale. Vmes pa ni bilo ničesar! Popolna praznina in globok prepad. Precej nižje je na nasprotni strani iz stene štrlela skalna polica. No, še to! Tako daleč skočiti! Tega ne zmore! Kje pa... Obupana je zrla v daljavo. Velika solza ji je zdrsnila iz oči. Nenadoma je znova zaslišala otroka. Zelo tiho, tiho jo je klical. Ne tega si ne more predstavljati! Toda v njej se je začela pojavljati neka sila, ki ji je vrnila moč in zaupanje vase. Meketaje je vstala in se pripravila na skok. Zbrala je vse moči in skočila! Zdelo se ji je, da traja celo večnost. Potem je precej grobo pristala na trdi skali. Od slabosti se je sesedla in stegnila vse štiri noge od sebe.

In preden je prišla k sebi, se je zgodilo, da je od prevelike izčrpanosti zaspala. V daljavi je na večernem nebu vzšla prečudovita zvezda, ki ji je nežno mežikala in ji sijala za lahko noč.

Veliko hladu je med nami,
ker si ne upamo pokazati srca, ki ga imamo.

/Albert Schweizer/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

15 – NEPREHODEN GOZD

Osel je še dolgo razmišljal o srečanju, ki ga je doživel s hijenami. Neumen osel, kot je bil on, je sklenil prijateljstvo z divjimi živalmi! Vedno, kadar je pomislil na to, kako se je potrudil, on, skromni osel, je bil ponosen na svoj pogum, ki mu je bil dan vedno ob pravem času. Vesel in z velikim pričakovanjem je hitel svojemu neznanemu cilju nasproti. Gotovo je minilo že precej časa, odkar se je podal od doma in pot je bila vedno bolj težavna. Pokrajina se mu je zdela enolična, nepriljavna. Pogrešal je širne planjave, od koder je prišel. Drevesa okrog njega so bila vedno bolj gosta. Bolj, ko je rinil naprej, bolj temna in grozeča je bila goščava. Zapletal se je v trnje, ki se mu je zabadalo v kožo in puščalo boleče rane. Jezen in trmast je obstal. Kdo neki ga je preslepil, da sledi nekim sanjam! Začel se je jeziti nad svojim nenavadnim podvigom. Ampak, da bi se vrnil nazaj domov? Ne, to bi ne imelo pomena, saj tam vendar ni bil srečen. Srečo so mu obljubljale tiste posebne sanje. Biti trmast in stati na mestu? Ne, tudi v tem ni rešitev!

Zresnil se je in se boril naprej. Podrastje ga je ovijalo kakor plašč, nad njim pa so krone dreves oblikovale gosto streho. Vedno pogosteje je bil tik pred obupom. Dlako je imel razkuštrano, v zadnji desni nogi mu je tičal trn. Trnje, ovijalke, korenine in veje so ga ovirali. Mora obstati, da si nabere moči. Veje, trnje in mrak so se mu zdeli kot zlobne roke, ki so ga z vseh strani hotele zadržati v tej temni goščavi. Ali se skozi podrast, tam v ozadju, ne vidi neka svetloba? Res je sonce pošiljalo še zadnje večerne žarke skozi drevesa. Mar to pomeni, da se približuje rešilnemu robu gozda? Toda, kako naj uspe? S svojimi utrujenimi oslovskimi očmi je gledal proti svetlobi. Kar nekaj debelih solz se mu je skotalilo po nosu. Tedaj je nenadoma zaslišal otroka. Zdelo se mu je, da potihlo kliče prav njega. Osel se je hitro otresel vsega, kar ga je oviralo pri napredovanju, poskočil preko korenin, sklonil glavo in si pred vejami zavaroval ušesa. Njegova dlaka je bila na več mestih izpuljena, glava je bila razpraskana, a boril se je! Z zadnjimi močmi je skušal priti skozi vse prepreke. Mora priti skozi, mora vztrajati! Za življenje gre! Končno mu je uspelo. Roke dreves in trnja so ga spustile na svobodo! Sonce je bilo še ravno pravi čas na nebu, da mu je pokazalo pot. Temna noč je objela ubogega osla, ki je bil kljub temu zelo zadovoljen. Do konca izčrpan se je sesedel na tla in zaspal. Nad njim je v daljavi na večernem nebu vzšla prekrasna zvezda in mežikajoč želela oslu lahko noč.

Kdor se po molitvi z Bogom ne povezuje -
se od njega ločuje.

/sv. Gregor Niški/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

Prižgimo tretjo lučko:

POGUMNO NAPREJ - vzpodbujajmo se, veselje in radost prevzame naj vse.

»Pojdite in sporočite, kar slišite in vidite ...«

/Mt 11,2-11/

16.
DECEMBER
NEDELJA
3.
ADVENTNA

16 - NESKONČNO MORJE

Petelina je kar razganjalo od življenjske moči. Ko je pomislil na srečanje z orlom, je bil popolnima prepričan, da bo dosegel cilj svojega potovanja. Kdor nosi v sebi takšen pogum in pokaže tolikšno vzdržljivost, ta bo tudi nagrajen. Poznal je to resnico in v mislih pričakoval njeno izpolnitev. Takšne prijazne misli so mu postale kar domače in vsakdanje.

Tuhtanja je zdaj dovolj. Potem, ko je pozobal nekaj žitnih zrn, se je pripravil na vnovično letenje. Razpel je krila in se dvignil visoko v nebo.

Ah, kako prijeto je, da zna leteti. Opoldne si je privoščil kratek postanek. Glavo je vtaknil pod perutnico. Sredi dneva! Pa, saj ga nihče ne vidi ... Zaspal je in ni opazil, da se je tam daleč na obzorju pripravljala nevihta.

Spočit je petelin odletel naprej. Šele zdaj se mu je nebo zazdelo nekoliko nenavadno. Postalo je temno, čeprav sonce še ni bilo tako nizko. Pogled v globino ga je v tre-

nutku navdal z grozo. Leti preko neke zelo široke stoječe vode. Čutiti je bilo značilno zatišje prede nevihto. Doma so se v takem primeru vsi hitro umaknili v zavetje hleva. Toda tukaj!

Mar to pomeni konec njegovega potovanja? Ne! Vsa ta dolga pot doslej vendar ne more biti zaman! Pihati je začel hladen veter in prve kaplje dežja so udarile ob njegovo perje. Ptici je neprijetno, kadar dežuje. Nobene možnosti ni imel, da bi se spustil in stopil pod kakšno streho. Dež mu je udarjal v oči, tako, da je bilo komaj mogoče gledati. Nevihta ga je vedno bolj bičala in skuštran petelin se je boril za življenje. Kaj tukaj sploh ni kopnega?

Zazdelo se mu je, da vendarle vidi nekaj v daljavi. Oh, ne! Tako daleč! Obupan je mežikal s svojimi petelinjimi očmi proti kopnemu. Solze so se mu mešale s kapljami dežja. Tedaj je znova zaslišal tisto nebeško petje iz svojih sanj. Zelo nežno, a vendar. Skoraj ni verjel, a to mu je vrnilo pogum in mu pognalo moč v peruti. Mora vzdržati! Meter za metrom je napredoval. O nebesa! Silen blisk ga je skoraj strmoglavil. Nevihtni veter se je začel igrati z njim kot s kakšno žogo. Sunil ga je, ga vrtel okrog in ga spet spustil, da je začel padati.

Končno je ves vrtoglav zagledal zemljo. Tedaj se je tudi veter malo polegel. Petelin se je pustil nižje in se z zadnjimi močmi usmeril proti obali. Zadnji val nevihte je nič kaj nežno vrgel ubovega petelina na kamenje.

Do konca izčrpan je odšepal v zavetje pečine, ves omotičen zaprl oči in že se je pogreznil v globok spanec. V daljavi je na večernem nebu vzšla nenavadna zvezda in njeni žarki so se lesketali v morju.

Nasmehni se - in osvoji si svet ...

/Mati Terezija/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

17 – SREČANJE

Medtem ko je krava lenobno nadaljevala pot proti jugu, je imela dovolj časa za razmišljanje. Tu pa tam se je z grozo spomnila divjega plavanja v reki. Na vrhuncu moči seveda ni bila več. Toda imela je občutek, da cilj njenega potovanja ne more biti več daleč.

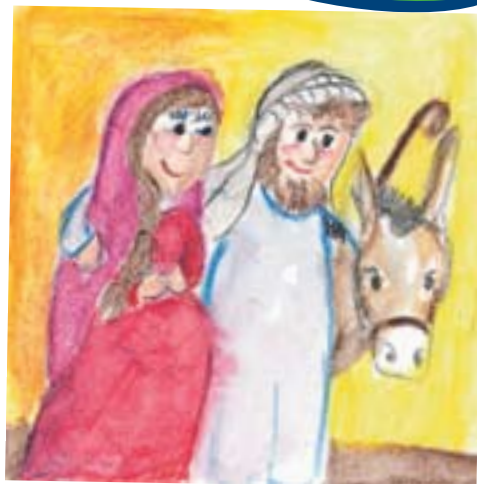
Pokrajina je postala bolj prijazna, tako da se zaradi lakote ni imela kaj pritoževati. Povsod so rasle njeje nepoznane, aokusne rastline in tudi precej toplo je bilo. Tudi okolje ni bilo več tako zapuščeno kot prej. Tu pa tam je celo srečala kakšnega psa ali mačko, človeka pa že dolgo nobenega. Sicer pa to ni bilo nič slabega, ker ni želela spet obstati v kakšnem hlevu, ki bi ne bil tisti pravi. Ali sploh obstaja hlev iz njenih sanj? Ali v resnici obstaja tista svetloba, glasba in otrok? Tega si ni znala razložiti. Ustavila se je v neki senci, ker ji je bilo vroče in tam počasi prežvekovala.

Z odprtimi očmi je sanjala o prihodnosti in bila prepričana, da bo še enkrat prava kmečka mlekarica. Po tistih težkih časih se je zdaj le malo zredila.

Nenadoma je zaslišala glasove. Pogovor je bil zelo prijazen. Prihajal je izza ovinka. Zagledala je ženo.

Očitno je bilo, da bo kmalu dobila otroka. Utrujena, a vesela se je zazrla v kravo. Lahen nasmeh se je razlil preko njenega lica. Tedaj je tudi možki postal pozoren na kravo. Pridržel je osla in jo pozorno opazoval. Takoj je spoznal, da kakšna dobra mlekarica ne more biti. Krava je to začutila in osramočeno povescila glavo. Žena je izžarevala nenavaden mir in zadovoljstvo. Previdno je zlezla z osla in se počasi približala presenečeni kravi. Ljubeznivo jo je pobožala. Takoj nato sta se oba popotnika namestila ob robu poti. Tudi krava je legla na tla. Že dolgo je ni nihče tako prijazno pogledal in bilo ji je toplo pri srcu. Ni trajalo dolgo, ko je mož začel priganjati, da bi z ženo nadaljevala pot. Zakaj sta pravzaprav na poti? Žena je ob skrbni pomoči moža vstala in sedla na tovornega osla. Ne dolgo zatem je krava to nenavadno družčino izgubila izpred oči. Le rahel pešččen oblak je še kazal pot, kamor so odšli.

Ves ta dan je krava preživela pod posebnim vtisom. Ta dva človeka sta bila popolnoma drugačna, takih ljudi še ni srečala. Izžarevala sta prijaznost, ki je prevzela tudi njo. Dan se je nagibal v noč, tema je legla na zemljo. Krava je legla in zamišljeno zrla v nebo. Zagledala je zvezdo! To jo je pomirilo. In že je zaspala.

Želim ti pogum jutranjega sonca,
ki kljub bedi tega sveta vzide vsak dan znova.
/Phil Bosmans/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

18.

DECEMBER

TOREK

3. ADVENTNI
TEDEN

18 – NEBEŠKI POSLANCI

Ovca ni mogla pozabiti svojega nenavadnega in divjega skoka preko prepada. Res je njeno potovanje od takrat naprej kar prijetno. Tudi pokrajina ji je vlivala več samozaupanja. Ni bila več

tako razgibana, ampak precej podobna stepi v njeni domovini. In tudi hrane je bilo tu kar dovolj. Rane na njenih nogah so se že zacelile. Vsak dan je vstala s prepričanjem, da bo njenega potovanja kmalu konec. Ko je tako odločno hitela naprej, je presenečena opazila, da na poti ni več sama. Srečevalo jo je vedno več ljudi, ki se jim je morala na hitro umikati. Tu pa tam je pot vodila tudi med kočami in polji. To je ovco, ki se je v tem času že kar navadila biti sama, malce plašilo. Po dosedanjem mirnem in spokojnem okolju, se je tukaj počutila vznemirjeno in tu in tam jo je objela groza.

Polagoma je nastopil večer, ovca je začela iskati primeren prostor za prenočitev. To pa v tistem okolju ni bilo preprosto. Kar nekaj časa je trajalo, da je našla njivo, dovolj oddaljeno od gozdov in bivališč in niti ne preveč stran od njene poti. Udobno se je namestila in zaprla oči.

Vendar ni mogla takoj zaspati. Nenadoma je spet zaslišala tisto nežno in nenavadno glasbo. Prepričana je bila, da sanja, toda glasba je naraščala v vedno bolj mogočo in blagoglasno petje. Visoko na nebu je zagledala enkratni prizor. Zastal ji je dih, česa takega še nikdar ni videla. Prelepe postave so plavale proti zemlji, kot da so vile, čarobne vile, kot angeli. Ves zbor je poplesaval, navdušeno vzklikal in se spuščal v bližino nekega polja. Ovca je videla, kako presenečeni pastirji skačejo, tekajo okrog, nato pa spoštljivo obstanejo. Zdi se, kot da jim ti nebeški poslanci želijo nekaj povedati. Toda ovca je bila preveč oddaljena, da bi lahko kaj razumela. Žal ji je bilo, da ni bila malo bliže tistega pašnika. Prav tako iznenada, kot so se ti nebeški poslanci pojavili, so tudi izginili. Za njimi je ostalo rahlo šumenje in zvonjenje. Ko je izzvenelo, je med pastirji opazila razburjenje in nemir. Vsi so se napotili v isto smer. Ima morda to kakšno zvezo tudi s ciljem njenega potovanja? Ampak, zakaj bi pastirji zapustili svoje črede in šli iskat hlev iz njenih sanj? To vendar ne more biti res! Toda ta glasba, ki jo je slišala, je bila točno takšna, kot takrat v njenih sanjah! Zamišljena je pogledala proti nebu. In tam je videla zvezdo. Takoj je vedela, da je na pravi poti in da bo skoraj na cilju svoje poti. Pomirjena je zaspala.

Življenje postane praznik,
če se znaš veseliti preprostih vsakdanjih stvari.

/Phil Bosmans/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

19 – NEMIR NA POLJANI

Previdno in lenobno je osel potoval naprej proti zahodu. Nena-
vaden gozd je že zdavnaj pustil za sabo. Njegova koža je
bila še vedno umazana in čeprav si je trn iz tace le izdrl,
ga je rana še vedno skelela. Zagledal je obdelana polja
in koče, kjer so morali stanovati ljudje. Vendar ni bilo
opaziti nikogar. Končno se je pred njim pojavil travnik na
katerem so se pasle živali. Ko se je približal, je opazil, da
to niso posebne živali, ampak čisto navadne ovce z debelimi
kožuhi. Pač čreda, kot pri njem doma. Stopil je bliže in pri-
jazno pozdravil. Čreda se je radovedno nagnetla ob leseni
ogradi. Osel, ki nikomur ne pripada! In to sam na potovanju!
Tako je nastalo nenavadno medsebojno meketanje, ki ga
je dopolnjevalo vzklikanje: »IA, IA, IA«. Nena-
vaden hrup je pritegnil pozornost pastirjev. Je morda čreda v nevar-
nosti pred divjo živaljo?

Toda ne. Pastirji so začudeno opazovali nenavadno uma-
zanega osla, ki se je kar naenkrat pojavil pri njih. Iz var-
nostne razdalje je osel razumel, kaj so se pastirji pogovarjali. Govorili so o nekem
čudežu, ki naj bi se zgodil. Več, zaradi oddaljenosti, ni mogel izvedeti. Ker je postal rado-
veden, ni imel nič proti, da so ga pastirji na večer prijazno odpeljali v njihov hlev, ga bogato
nakrmili - čeprav mu je bilo takoj jasno, da to ni tisti hlev iz njegovih sanj.
Končno so pastirji sedli okrog ognja in nadaljevali pogovor. Razburjeno so govorili o nena-
vadem dogodku, o katerem so slišali pripovedovati starce, ki so jim zatrjevali, da bo prišlo spo-
ročilo angelov, ki jim bodo naznanili veliko veselje, da bo kmalu rojen kralj. Osel je sicer res
slišal besede: sel (poslanec), angel, oznaniti, rojen kralj. Potem pa še darovi, čudež. Nič ni
razumel. Zmeden se je spraševal, če ni morda on ta poslanec. In potem je z grozo ugotovil, da
govorijo tudi o njem. Glejte osel, to je res nebeški dar! Z njim bodo lahko naenkrat prenesli
vse darove za kralja. Prestrašen je spoznal, da bo moral znova postati navaden delovni osel.
Ne, tega ni imel v načrtu! Kakšen kralj? Komu mar zanj! Odločil se je, da bo v prvem jutra-
njem mraku kar se da hitro pobegnil. To noč pa še lahko izkoristi udobje tega hleva. „IA!“,
in še zadnji trmast pogled na pastirje. Videti so bili zelo razburjeni in neprestano so kazali
proti neki nenavadni svetlobi na nebu. Osel je stegnil svoj vrat skozi hlevska vrata, kolikor
je najbolj mogel, in ... zagledal je zvezdo! Od neskončne sreče je pozabil na pastirje. Torej
je na pravi poti! Vse mu gre na roko. Skoraj bo na cilju!

Teme ne moremo pregnati s temo,
temveč z lučjo.
Sovraštva ne moremo premagati s sovraštvom,
temveč samo z ljubeznijo.

/Martin Luther King/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

»Od kod meni to, da pride k meni mati
mojega Gospoda ...« /Lk 1,39-45/

20 – POSEBNA KARAVANA

Petelin je spravljal v red svoj rep in stresal perje. Takšne nevihte še ni doživel.

Danes bo raje nekaj časa hodil kar po tleh, da bo njegov pernati plašč spet dobil nazaj svojo lepoto. Zrnja v pesku ni bilo mogoče najti, zato je previdno kljuval po neznanih rastlinah ob poti.

Le počasi je napredoval, pa ga to ni motilo. Vzel si je čas. Kako drugače je videti svet od spodaj. Vedno znova je odkrival sledove ljudi. Hiše, polja, domače živali, travniki. Odločil se je, da bo znova poletel. Ne bi rad, da bi ga ulovili in ga zaprli v kakšen napačen hlev. Z vrha je pod seboj nena- doma zagledal nenavaden sprevod ljudi in živali. Kaj neki je to? Spustil se je nižje in pristal v gosti krošnji nekega drevesa, ki je raslo ob poti. Radove- dno je oprezal skozi veje in listje. Bilo je enkratno! Videl je tri čudovito oblečene može in različne živali, naložene s težkim tovorom. Je to zemelj- ska obleka? Opazoval je, kako se karavana pribli-

žuje. Prvega moža je že kar dobro videl. Bil je oblečen v lahko rdeče ogrinjalo iz svetle- čega blaga, na glavi pa se mu je bleščala krona. Za njim je hodil temnopolt mož, ki ni bil nič manj slovesno oblečen. Njegovo ogrinjalo je bilo tako modro kot morje in njegovi lasje so bili okrašeni z zlatim trakom s svetlečimi kamni. Ob sebi je vodil nenavadno, petelinu nepo- znano žival, ki je bila tako visoka in siva, kot mogočna skala. Temu so sledili konji in osli, vsi visoko naloženi z balami blaga, sodi različnih oblik in mehovi z vodo. Petelin je od začudenja odprl kljun. Na koncu sprevoda je bil še tretji mož. Ta je imel okrog glave ovito zlato ruto. Oblečen je bil v široke zelene hlače in rumen suknjič z bogatimi našitki. To je bila veliča- stna barvna predstava in ponosno pisani petelin se je prvič v življenju počutil pustega in siromašnega. Kam neki potujejo ti kraljevsko oblečeni gospodje? Vedno bolj je bil radove- den, sklenil je slediti karavani. Saj vendar gredo po isti poti kot on. Mar ni to nenavadno? Pri tem modrovanju mu je šlo na smeh. Neumne misli! Kralji pa v hlevu! Ostanek dneva je petelin ves napet letel počasi in spremljal karavano. Ko se je znočilo so tudi možje obstali in prenočili ob poti. Prav blizu si je tudi petelin našel svoj prostor za počitek. Kakšno nena- vadno srečanje, je tuhtal in zamišljen pogledoval navzgor proti nebu. Nenadoma je odkril zvezdo! Razburjen je poskakoval sem in tja. Pot je prava! Zvezda ga bo pripeljala do cilja.

Dan se nasmehne tistemu,
ki se mu zna nasmehniti.

/R. Kerševan/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

21 – PRVO SREČANJE

Naslednje jutro se je krava prebudila kar precej vznemirjena. Kaj lahko ta dan prinese? Kje je zvezda? Močna jutranja svetloba jo je pogoltnila!

Z nezaupanjem je stopicala po poti, ki jo je videla pred seboj. Že kar nekaj časa je bila drugačna kot prej! Srečevale so jo skupine ljudi, ki se jim je, kolikor je bilo mogoče, previdno umikala s poti. Glasno in razburjeno so govorili med seboj. Krava je vedno znova poslušala o nekem štetju. Kaj bodo vendar, za božjo voljo, šteli? Njej je končno vseeno, saj je vendar krava z visokega Severa in to sama. To lahko vsak vidi in do ena zna tudi vsak šteti. Prav zabavala se je in se počasi premikala naprej.

Nenadoma je začutila, da jo nekdo opazuje. S pogledom je iskala naokoli, toda nikogar ni opazila. Ali pa! Res, za njo je tekla ovca! Suha, razmršena, nepriljučna žival. Nje se pač ni treba bati. Krava je pomirjeno nadaljevala pot, toda kadarkoli se je ozrla, je bila ovca za njo. To bi pa lahko bilo sumljivo ... Obstala je in počakala, da bi se ji ovca približala. Toda tudi ovca je obstala. Krava se je obrnila in šla naprej. Tu in tam je preko hrbta pogledala nazaj,

kje je zasledovalka. Še vedno ji je sledila. To je trajalo ves dan. Kadar je krava počivala je počivala tudi ovca. Kadar je tekla, je tekla tudi ovca. Postala je radovedna. Ovca vendar ni nevarna. O tem se je že prepričala. Ali lahko z njo naveže stik? Ne bo tako preprosto, saj je bilo jasno, da ovca vedno ostane v varni razdalji. Krava se je spomnila zvijače. Za nekim ovinkom se je skrila za grm in počakala na svojo priložnost. Ko se je ovca približala, se je hitro postavila pred njo in se skušala narediti še večjo kot je bila v resnici. To je ovco naredilo še bolj majhno. S strahom je gledala v tako veliko žival, bliskovito je razmislila o vseh svojih junaških dogodivščinah in se kar naenkrat spet počutila močno. Trenutek, dva sta obe živali stali popolnoma brez besed. Velika krava s svojimi dolgimi rogovi in uboga ovčka. Nobena ni poznala druge, a obe sta imeli toliko skupnega! In ko sta tako stali in vprašujoče strmeli ena v drugo, sta se spoznali, čeprav se do takrat še nikoli nista srečali. Krava s hladnega Severa in ovca z vročega Juga sta odkrili skupne značilnosti in sklenili prijateljstvo. Začutili sta, da ni treba izgublјati besed - imeli sta namreč skupen cilj.

Pozneje, ko se je znočilo, sta obe iskali zvezdo in jo tudi zagledali. Tedaj sta si pripovedovali o svojih dogodivščinah na svoji dolgi poti. Čudili sta se, da sta doživeli toliko podobnega. Preostali del poti sta želeli prehoditi skupaj.

Prijazne besede so kratke,
odmev pa neskončen.

/Mati Terezija/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

22 - DRUGO SREČANJE

Osel je globoko zazelal. Rad bi razvozlat skrivnost. Zvezdo je videl! Cilj mora biti na dosegu roke. Toda nekaj manjka: znašel se je v tujem hlevu z drugimi živalmi. Hlev je povrh vsega zaklenjen. Kaj storiti? Prešinila ga je zamisel. Nemirno je začel grebsti s kopiti in takoj so pastirji postali pozorni nanj. Eden od njih je stopil do osla in mu hotel privezati vrv okoli vratu. Meni že ne - si je pogumno mislil naš trmasti znanec. Z drznim skokom preko ograje se je rešil, v diru obkrožil dvorišče in pustil osuplega pastirja praznih rok. Zadihan je obstal šele čez čas in globoko lovil sapo. Kje je zvezda? Kakorkoli se je trudil v jutranji svetlobi, ni je bilo moč opaziti. Doslej je vendar vse teklo v najlepšem redu! Hitro je našel pot od včeraj in se čudil nad nenavadno globokimi sledmi neke neznane živali. To pač mora biti izjemno velika žival. Upal je, da je ne bo srečal. Pot je minevala brez posebnosti. Tu in tam ga je prehitela kakšna skupina ljudi ali pa je naletel na čredo ovac.

Vmes je kdaj pogledal tudi v nebo in naenkrat zagledal pisanega ptiča, ki je ves čas krožil nad njim. Neko nenavadno razpoloženje in čudno pričakovanje je leglo na zemljo. Prevzelo je tudi osla. Pisani ptič ga je spremljal ves dan. Ko se je začelo temniti in je komaj še videl pot pred seboj, je kar pogrešal to nenavadno bitje. Postal je celo nekoliko žalosten. Petelin je ves dan opazoval osla, kako je ta kar naprej gledal navzgor. Zdelo se mu je, kot da bi mu daje nenavadna znamenja, da ga želi spoznati. No, osel res ne zgleda posebno lep, je pa ljubezniv. Sklenil je, da se še nocoj seznanj z njim. Noč bo kmalu tukaj, zato se je spustil in malo dlje od počasnega osla pristal na drevesu. Tam ga je radovedno čakal. Osel je stopil s poti pod drevo. Kako prijeten prostor za spanje! Tedaj je radovedni petelin poletel s svoje veje in se predrzno postavil pred osla. Ta se je za trenutek prestrašil, obstala sta in si nemo gledala v oči.

Nista se poznala in vendar sta imela toliko skupnega! Ko sta tako stala in vprašujoče strmela drug v drugega, sta se spoznala, čeprav se še nikoli nista srečala. Osel s prašnega Vzhoda in petelin z vlažnega Zahoda sta odkrila skupne značilnosti in sklenila prijateljstvo. Začutila sta, da ni treba izgubljati besed - imela sta namreč skupni cilj. Pozneje, ko se je znočilo, sta oba iskala zvezdo in jo tudi zagledala. Tedaj sta si pripovedovala o svojih dogodivščinah na svoji dolgi poti. Čudila sta se, da sta doživela toliko podobnega. Preostali del poti sta želela prehoditi skupaj.

Kdor hoče uživati srečo, jo mora deliti;
in rodila se bo kot dvojček.

/Lord Bayron/

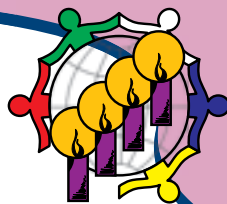
SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

23 – V KRIŽIŠČU SVETA

Obe mali skupini, krava z ovco in petelin z oslom, sta naslednji dan po poti med seboj veselo kramljali. Vsi so se počutili veliko bolje, saj je veliko prijetneje potovati v dvojce, in nenazadnje, toliko so si imeli povedati. Krava je pripovedovala o visokem Severu in ovca o vročem Jugu, osel o prašnem Vzhodu, petelin pa o vlažnem Zahodu. Na nekem križpotju sta se skupini približali ena drugi. Zgodilo se je tisto, kar se je moralo in kot je bilo že davno vnaprej določeno. Štiri živali z vseh štirih strani sveta so se srečale ta dan. Bilo je, kot da so se po dolgem času znova dobile in se zagledale druga v drugo. Spregovorila so srca. Skupno hrepenenje jih je gnalo na pot in to hrepenenje jih bo pripeljalo do skupnega cilja. Ta resnica je bila jasna vsem, ni bilo treba izgubljeni besed. Zato bo cilj osvojen.

Soglasno so izbrali tretjo pot, ki je vodila iz križišča. Spredaj je hodila krava, njej je sledil osel, potem ovca, na koncu je capljala petelin.

To je bil nenavaden sprevod, ki je tiho in urejeno korakal proti cilju. Ljudje, ki so jih srečevali, so majali z glavami, ampak so jih pustili neovirano hoditi naprej.

Prišel je čas, da se živali predstavijo druga drugi in da med seboj spregovorijo o svojih izkušnjah in doživetjih. Vse so srečevale ljudi, divje živali, vse so naletele na nevarnosti in hude prepreke, na neštete težave. Vendar zadnji dnevi so se zelo razlikovali od ostalih. Krava je razburljivo pripovedovala o srečanju z zakonskim parom. Napeto so ji prisluhnili. Njena pripoved se je neverjetno ujemala z nenavadnimi pojavi, ki so jih doživeli drugi! Petelin je pripovedoval o svojem srečanju z bogato oblečenimi možmi. To so torej bili sledovi na poti, je takoj spoznal osel in tudi on je razburljivo pripovedoval o svojih odkritjih. Spregovoril je o nenavadnem pogovoru med pastirji. Tudi ovca je vsa prevzeta pripovedovala o angelih in njihovem sporočilu na poljani. Nemirne in napete od pričakovanja prihodnjih dogodkov, so živali začutile, da sodijo skupaj.

Po prijetnem kramljanju se je na zemljo spustila noč. Tedaj se je na nebu pojavila zvezda. Zbrano, skoraj pobožno in v tišini se je vsaka žival prepustila svojim mislim. Kmalu so krava, osel, ovca in petelin, polni pričakovanja konca potovanja, zaprli oči in vsi sanjali iste sanje tako jasno, kot nikoli poprej. Skupaj, drug ob drugem, so se znašli v hlevu. Ampak otroka niso videli. Čas se še ni dopolnil.

Sprejeti moramo noč,
kajti le ponoči se prižigajo zvezde.
/Michael Quoist/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

24.

DECEMBER

PONEDELJEK

SVETI
VEČER24 - URESNIČENE
SANJE

Polne pričakovanja so se to jutro vse živali zbudile istočasno. In ker je petelin hotel opraviti temeljito jutranje umivanje, se je oglasil kar trojni protest. Eden za drugim so brez počitka hiteli naprej.

Srečevali so veliko ljudi, ki pa so jih komaj opazili. Zdelo se je enostavno nemogoče, da bi krava, osel, ovca in petelin skupaj potovali po cesti. In vendar je bilo res!

Proti koncu dneva so se živali približale nekemu manjšemu mestu. Tu je bilo vse nemirno in zbegano. Tu naj bi stal hlev iz njihovih sanj?

Napotili so se mimo hiš, ki so bile polne ljudi. Gnetli so se tudi po ozkih ulicah. Potem, ko se je polagoma spustil mrak na to mestece, so vsi v naglici iskali, da bi našli kakšen prostor za prenočitev. Živali so hitele mimo, hodile naprej. Utihnile so in polne pričakovanja so mirno prestavljale utrjene noge. Medtem so mesto pustile za seboj. Samo redke hiše so še stale ob poti. Vse štiri so upočasnile korak in hkrati obstale. Na zemljo se je spuščal mrak. In tedaj, glej, se je pojavila zvezda! Prav pred njimi na nebu! Tiho je sijala na malo koč. Sijala je veliko močnejše in svetleje kot prejšnje večere.

Vse štiri živali so se previdno približale koči. Prišel je konec njihovega potovanja in objelo jih je globoko veselje. Pred njimi je bil hlev, ki so ga močno osvetljevali žarki mogočne zvezde. Zagledali so malega osla, ki je ležal pri vratih in spal. Krava je takoj spoznala, da je to tisti, ki je ob srečanju nosil neznano ženo. V notranjosti hleva so bili možje, ki so klečali na tleh. Osel je spoznal pastirje s poljane, petelin pa je vedel, da bodo tudi slovesno oblečeni ljudje prišli vsak hip.

Povsod je zvenela nežna, ljubka glasba. Prepoznali so jo. Ko so se približali hlevu so vedeli: bila je glasba iz njihovih sanj! Tedaj so zagledali angela, ki je lebdel nad hlevom. Spoznala ga je ovca, saj ga je že videla. Rahlo in s spoštovanjem so živali vstopile v hlev. Zaslišali so govorjenje žene in moša. V zraku je bilo čutiti lepo petje in blag mir je bil v prostoru. Vse štiri živali so se prepričale, da so se njihove sanje o posebnem hlevu na čudovit in skrivnosten način uresničile. Nenadoma se je oglasil otrok. Bil je povit v plenice in položen v jasli. Odprl je oči, se zazrl vanje in se jim nasmehnil.

Krava s Severa, osel z Vzhoda, ovca z Juga in petelin z Zahoda - vsi so začutili, da so prišli domov.

Blagoslovljen božič!

Te Vsemogočni nam je dal,
to srečnih src smo dočakali,
Emanuel si ti postal,
da prav vsak dan ti Bog si z nami.

/Dietrich Bonhoeffer/

SVETA

MAŠA

MOLITEV

DOBRA DELA

VESELO SPOROČILO SVETE NOČI

25.
DECEMBER

TOREK

BOŽIČ

Tiste dni je izšel ukaz cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet. To popisovanje je bilo prvo v času, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji.

In vsi so se hodili popisovat, vsak v svoj rodni kraj.

Tudi Jožef je šel iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem, ker je bil iz Davidove hiše in rodbine, da bi se popisal z Marijo, svojo zaročenko, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, so se ji dopolnili dnevi, ko naj bi rodila.

In rodila je sina, prvorojenca, ga povila in položila v jaslji, ker v prenočišču zanju ni bilo prostora.

V istem kraju so pastirji prenočevali na prostem in čez noč stražili pri svoji čredi.

Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova slava jih je obsijala.

Zelo so se prestrašili. Angel pa jim je rekel:

»Ne bojte se!

Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo.

Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod.

To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jaslji.«

In nenadoma je bila pri angelu množica nebeške vojske,

ki je hvalila Boga in govorila:

»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.«

Hitro so odšli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jaslji.

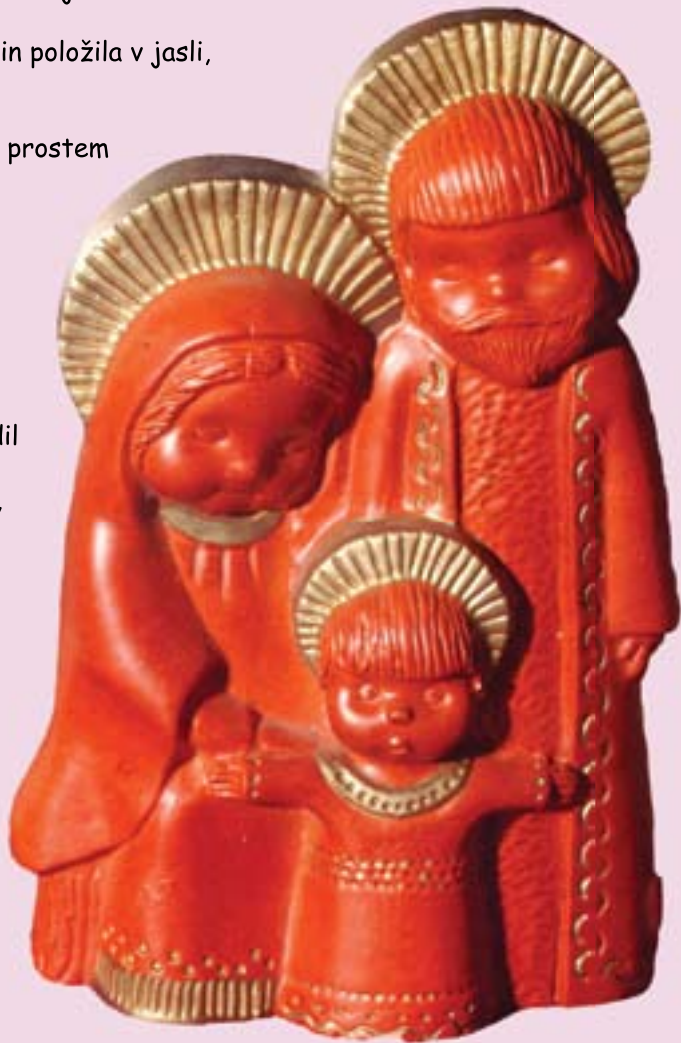
Ko so to videli, so povedali o besedi, ki jim je bila rečena o tem otroku.

In vsi, ki so slišali, so se začudili temu, kar so jim povedali pastirji.

Marija pa je vse te besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu.

In pastirji so se vrnili ter slavili in hvalili Boga za vse,

kar so slišali in videli, tako, kakor jim je bilo rečeno.

Skupaj z otroki vsega sveta pripravljamo pot za Jezusa

Sveta noč, blažena noč!
Vse že spi, je polnoč.
Le Devica z Jožefom tam,
v hlevcu varje Detece nam.
Spavaj, Dete, sladko,
spavaj, Dete, sladko.

Sveta noč, blažena noč!
Prišla je k nam pomoč:
Dete Božje v jaslih leži,
grešni zemlji radost deli;
rojen je Rešenik,
rojen je Rešenik.

Sveta noč, blažena noč!
Radostno pevajoč
angeli Gospoda slave,
mir ljudem na zemlji žele:
človek, zdaj si otet,
človek, zdaj si otet.

To, kar imamo,
radi drugim damo.
Česar se mi veselimo,
radi z drugimi delimo.

Koledar je izdalo: MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE, Kristanova 1, Ljubljana
Tel.: 01/300-59-50 E-mail: missio@rkc.si www.missio.si
TRR: SI56 2420 0900 4370 443 »otroci za otroke« sklic: 00 792000
Besedila priredil: mss. Lektoriral: Jure Sešek.
Oblikovanje: Boris Jurca. Tisk: Schwarz.
Odgovarja: Stane Kerin, narodni ravnatelj za misijone.
Dovoljenje: Katholische Zeitschrift für Medhen und Buben, Klagenfurt.
Zgodbe: Sibylle Velter, Gersthofen. Ilustracije: Christine Guncer, Koroška

